

מישיב בביש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי

נפשי
בשאלתי

שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

בזיונות בכבוד

ולא עברה שעה קלה וכבודו של האב נשכח ונרמס תחת כבודם של הבנים שבסך הכל רצו בכל מהודם לכבד את אביהם!!!

"יש לנו דוגמא נפלאה מהגמרא בסוטה (מ.) שם מובא, שלרב אבהו היה מתרגם, כך היה סדר הדברים אצל האמוראים מרביצי התורה, שהנשיא היה יושב בראש ודורש תורה בפני הקהל בקול נמוך, לפניו עמד מתרגם ושמע היטב את המאמר, והיה מכריז בקול גדול ברכים בתוספת הסבר נאה. יום אחר אמרה אשת המתרגם לאשתו של רבי אבהו הנשיא, האמת היא שבעלי אינו קוק כלל לתורתו של בעלך, כי הוא יודע ללמוד יותר ממנו, ומה שמשפיל עצמו לשמוע דברי רבי אבהו

הוא רק משום יקרא דמלכא, כי רבי אבהו היה מקורב למלכות, עד כדי כך, שכאשר היה בא לבית המלך היו שפחות המלך משרורות "רבא דעמיה מדברנא דאומתיה, בריך מתייך לשלם". כשיספרה האשה לר' אבהו את דברי הפגיעה שפגעו בה, אמר לה ר"א; "מאי נפקא לך מינה, העיקר שמיני ומיניה איתקלים עליאה - שממני וממנו יחד עולה שבת עצום לבורא עולם".

"רואים בזה דבר נפלא, כי הלא כמה מדורות אש מחלוקת נתפשטו בעולם בעינינו של סיפורי נשים שכאלו, או אנשים המתנהגים כנשים ומפספסים בדברים שאינם צריכים... דיבורים אלה היו גפרור האש בכל המחלוקות. וזאת מלמדת אותנו הגמרא מוסר השכל נפלא מרבי אבהו האידן מעלים כבוד השי"ת לשרשו, מאי נפקא לך מינה - מהו ההבדל מי גדול ממי, העיקר שזכות גדולה נפלה בחלקנו שמשגיגו ביחד נתעלה כבוד השי"ת, כי יחידו אנו מוסרים את התורה לרבים, ואין כבוד אלא תורה, זהו העיקר, ולצורך דבר זה ירדנו לעולם, ואם כן אין תופס כלל מקום ענינו של מי גדול יותר" (א"א חנוכה, מאמר ח).

אם נזכה אף אנו לעשות את החשבון הזה כשנדמה לנו שכבודו של הזולת הוא על חשבוננו. אם נתבונן היטב ביסוד שכל מהותנו הוא למען "יתקלס עילאה". כי אז בוודאי יקל עלינו לקיים "ולא יהיה כקרח וכעדתו" ושלום על ישראל.

לקראת שחרורו של האב מסיביר, לאחר שבע עשרה שנות גלות נוראיים, התכוונו הבנים לקבל את פניו בסילודין.

הבנים שאביהם נכלא עוד בימי נעוריהם, זכו במשך הזמן לצאת מהארץ המסוגרת בדרכים שונות ועם הזמן אף זכו להקים בתים נאמנים לתפארת אביהם שזכה למסור את נפשו להפצת יהדות תחת מגפיו של סטאלין הצורר. כעת לאחר השקעה רבה הצליחו לחלץ אף את אביהם שעשה את דרכו למקום מבטחים בו יוכל לראות את צאצאיו ממשיכים במסורת אבות ללא פחד ומורא.

בני המשפחה המורחבת, בנים, נכדים, לצד רבנים ידועי שם ומשפיעים נכבדים והמון עמך בית ישראל מילאו את האולם בהתרגשות, לאו בכל יומא זוכים לקבל את פניו של יהודי שכזה.

גיוראלד, נזעקה
לפתע שאגה
מפיו, גב
שכמותך, וכי
אינך מתבייש,
כך בפני קהל
ועדה, לגנוב את
דרשתי

ובימים ההם, ימים כתיקונם, עדיין תפאורה ועיצובים לא היו נחשבים בעיני אדם מן השורה, גם מקהלות וזמרים עדיין לא היו מושא להערצה, מנות גורמה מאן דכר שמיה. אז מה, מה יכול לשמח אב גדול ודגול שכה חפצים בכבודו ויקר?

את זה יכלו לראות ולחוש על מצחם החרוש של הבנים והחתנים, עסוקים היו כולם בהכנת משא קבלת הפנים, אותה ישאו בזה אחר זה לכבוד אביהם הגדול בפני קהל עדת ישורון. וכי יש לך כבוד יותר מזה, שלאחר שנים כה רבות של ניתוק מגלה אב נדכה כי הנה ב"ה זכה לבנין וחתנין רבנן...

אלא שכבר בתחילת משאו של האח הגדול גילה אחד האחים כי לא עלינו ולא עליכם, ממש די זעלבע דרשה, זו היא ממש אותה דרשה שהכין אף הוא... איך הוא לא מתבייש הרי לפני שנה אני הוא זה שאמרת לי את החידוש המרכזי עליו הוא בונה עכשיו את כל המגדל, שיתבייש לו. גיוראלד, נזעקה לפתע שאגה מפיו, גב שכמותך, וכי אינך מתבייש, כך בפני קהל ועדה, לגנוב את דרשתי...

את ההלם הראשוני החליפו מבטים נזעמים שהפכו לאט לאט לקולות ויכוח קולניים, מנער ועד זקן טף ונשים שאף הן לא טמנו כמובן את ידם בצלחת...

• שאלה • אנשים חולקים לי כבוד ונסייוני למנוע זאת אינו מועיל והיות שרצוני להנצל מגאווה אני מסופק אם להלחם נגדם בתוקף שאז יגרם להם צער וחלישות הדעת או לא?

תשובה: אם אכן ניסית באופן הפשוט וזה לא מצליח, יש לראות בזה שכך הנהגתו יתברך איתך, וזה הנסיון שמנסים אותך משמים, שאחרים יכבדוך ואתה תתחזק בנפשך שלא לטעות ח"ו בטעות הגאווה, ותחזור ותאמר בפה בינך לבין עצמך, אין זה נכון, אין זה נכון מה שטועים בי, וכך תחזור על זה עוד ועוד, והקושי שבנסיון יהיה לכפרת עוונות.

בבחרותי הייתי קרוב להרה"ק ר' גדליה משה מזוויהל והוא סיפר לי שבכל פעם שמצטופפים סביבו המוני החסידים הוא מעביר במחשבתו את כל הטעויות והעוולות והנארישקייטן שעשה בימי חייו כדי שלא יעלה בליבו סרך גאווה ח"ו. וזו היא העצה למעשה, להתבונן באמת בשפלות עצמו, וכפי שאמר החיד"א שהיום אין צורך לעבוד על ענוה ומספיק לעבוד על מידת האמת. ובכלל, איך שייך להתגאות כשבכהוא זה אפשר להתהפך מן הקצה אל הקצה ח"ו.

• שאלה • האם בחור גם צריך לעבוד על תאוות האכילה?

תשובה: בחור צריך להשקיע בעיקר באכילה במתינות ובשוב הדעת וזה עצמו שובר התאוה. אין עניין לחפש דווקא שלא להנות מהאוכל, אדרבה הבורא יתברך ברא את המאכלים באופן שנהנה מהם ונודה לו בברכות ראשונות ואחרונות בכוונה. (עניין זה מובאר בארוכה בספר אגרת הקדושה אות צא).

זכותם של אלו שפעלו שהאמונה והתורה"ק יתמשכו מדור לדור

מתוך שיחה לבחורי ישיבת תולדות אהרן - טו סיון תשפ"ה

ועוד, הרי הוא עבד ה' אמיתי, בן אמיתי להשי"ת, ויש לו כל הזכויות, כי הוא עובד את השי"ת בפועל ממש. שלוקח את התורה"ק שהוא קיבל, והוא ממשיך את זה הלאה לחברים לתלמידים לידידים ולבנים ובני בנים.

מי שעושה פעולה זאת יש לו זכות מיוחדת, וממתיק על ידי זה את כל הדינים, ונחשב לו כמקבל תורה ממש, שהוא קיבל מהקב"ה ומסרה ליהושע, וכך נמשכת השלשלת עד היום הזה.

להשפיע ע"י שמחה

עוד ענין חשוב יש בעבודת ה', כשאדם רואה את חבירו לומד ומתפלל בשמחה, ומקיים כל מצוה בשמחה, יש בזה כח נפלא להשפיע עליו. כשאחרים רואים את ההתלהבות והשמחה שלך, ומה הם מתקרבים להשי"ת, כי על ידו רואים שהיהדות הוא ענין של שמחה והצלחה, וע"י הקב"ה נותן לו הצלחה וברכה.

וזהו הנקודה הגדולה של 'עבדו את ה' בשמחה' שכל אחד צריך לעסוק בזה. וכל שכן בשבת קודש לערוך השלחן בזמירות וניגונים נאים ונעימים, ולדבר בסעודה 'אידישע ווערטער' ולספר מעשיות של צדיקים, מעשיות נאים ושמחים.

וכתוב בפסוק מפורש של דוד מלך ישראל 'עבדו את ה' בשמחה, וגילו ברעדה'. כשאתה עובד את השי"ת, צריך שיהיה בשמחה.

השי"ת יעזור שכן יתקיים מהיום והלאה, להתפלל בשמחה וללמוד בשמחה, ולקבל כל אדם בסבר פנים יפות, שיש בזה כח גדול מאד.

האר פני

רבינו הק' אומר שיש אנשים שמתהלכים שבורים ורצוצים, ואין להם למי לספר את אשר על לבם, כשאדם שומע אותם ומקבל אותם בסבר פנים יפות, הרי הוא מחיה אותם, וסיים רבינו 'א' קלייניקייט צו מחיה זיין א אידן' [בתמיהה; וכי דבר קטן הוא להחיות יהודי], להחיות אינו דבר של מה בכך, להכניס בו תקוה ושמחה, זוהי מצוה מיוחדת מאד.

תתחזקו כולכם ביחד, שכל אחד יהיה בריא ושמח, ויזכה לעבוד את השי"ת בשמחה, תעשו התחלה חדשה מעכשיו לעבוד את השי"ת כל ימכם, ותזכו לעלות למעלה שמחים ומאושרים.

לזכות לאריכות ימים

כתוב ב'בן איש חי' שאדם הזוכה להשכים לעבודת השי"ת מלפנות הבוקר, לא ימות קודם זמנו, ויזכה למלאות ימיו ושנותיו כראוי.

היום אנו נמצאים בעקבתא דמשיחא, וצריך כל אחד להתחזק לבדו לעבוד את השי"ת ולשמור הברית במסירות נפש, להתפלל בכוונה וללמוד בהתמדה, להיות לבדו ערליכער איד למלאות את היום כראוי בתורה ותפילה בלי בטלה ודברי הבל, וכמו שכתוב 'ואברהם זקן בא בימים' שכל יום היה יום, למלאות כל יום בתורה ותפילה ולא לבטל זמנו כלל.

התפקיד בעקבתא דמשיחא

מלבד זאת צריך לדעת שלפני ביאת המשיח, בעקבתא דמשיחא, יש פעולות שאדם צריך לפעול לצורך הרבים, לצורך המשכת האמונה והמשכת התורה הלאה מדור לדור, הן לזקנים והן לצעירי הצאן, להאיר בהם יראת שמים וקדושת הברית, זהו פעולה אמיתית וקדושה שעבד ה' צריך לעשות בעצמו ואצל חבריו ותלמידיו, שהאמונה הק' והיהדות תמשיך עוד ועוד עד ביאת הגואל.

ויש בזה הרבה מאד אופנים בלי שיעור, כשהקב"ה חונן דעת לאדם, אזי הוא יודע במה להשקיע שהתורה"ק תתמשך יותר ויותר.

וזה שיש בימינו אנשים כשרים שמדברים מהקב"ה וחיים עם אמונה, הכל בזכות יהודים שעשו פעולות שהאמונה הק' והתורה הק' תתמשך מדור לדור, ולכן כשהדבר הזה בא לידינו שאנו מבינים שצריך להאמין בהשי"ת ולשמור תורתו ומצוותיו, אנו צריכים להאיר זאת הלאה בבנים ובתלמידים, ע"י יש לנו זכות גדולה מאד.

עבד ה' אמיתי

כי התורה"ק היא שלשלת, שכל אחד מחזיק את השני מטבעת לטבעת, השלשלת ארוכה מאד ממש רבינו עד הלום, כל מי שזוכה להמשיך את השלשלת הקדושה לעוד דור ועוד דור, יש לו זכות גדולה מאד לעולמי עד ולנצח נצחים. כי זהו רצון הבורא ית' שהאמונה הקדושה תתמשך לעולמי עד. ומי שהוא עוסק בהמשכת השלשלת הזאת עוד

ולא תהיה כקרח וכעדתו

העצה על הכל הוא תפילה ותמימות, ומובא אשר רבינו הק' תיכף כשעמד על דעתו הבין שא"א להנצל מכל מה שצריכין להינצל רק ע"י תפילה, ובסוף ימיו אמר כי אחר שנודע לו גודל כח התפילה היה מתפלל ביום אחד מה שהתפלל במשך כל השנים. וכן היה דרכו לומר הפסוקים בתהלים המדברים מן צעקה לבד (ע"י שבחי מהר"ן אות י'). ומובא (אמרי פנחס שער ו' דרכי עבודת השי"ת אות נ"ח) אשר הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זצ"ל אמר אשר האדם צריך להתפלל כל ימיו 'נחני בדרך אמת', כי בעולם הזה האדם בסכנה כל הזמן שלא ימנע אשורו וצריך להתפלל תמיד להנצל, ומובא בשיחות הר"ן (שיחה נא) אשר רבינו אמר בסוף ימיו לאנשיו את זה תקבלו מאתי שהעולם לא יטעה אתכם, 'או די וועלט זאל אייך נישט נארן'. וכמו שמצינו בפרשתינו אשר קרח שהיה אדם גדול מאד ואתו עמו מאתיים וחמישים איש שהיו ראשי סנהדראות 'און זיי האבן געכאפט אזא קלאפ' [שנפלו כ"כ ע"י עצת היצר] וחלקו על נבואת משה רבינו ע"ה רח"ל ונאבדו מתוך הקהל ה"י.

ומוהר"נ מביא (הל' שלח הק' ד' י') אשר עיקר סיבת הדבר שמצינו בגדולי עולם אשר מעדו רגלם כמו קרח ומרגלים ועוד, הוא מחמת שעזבו דרך התמימות והשתמשו עם שכלם, ומבאר טענת קרח על טלית שכולה תכלית ובית מלא ספרים וכו', שכוונתו היתה כי דוקא אדם פשוט שאינו זוכר תמיד בהשי"ת הוא חייב בחוט של תכלת המזכירו בשמים, אבל מי שעוסק בהשגות גבוהות למה הוא צריך חוט אחת להזכירו וכו'. ואכן במעשה הזה היתה לימוד לדורות אשר עם משה רבינו לא מתחילים, ובאמת הקב"ה הבטיח למושה רבינו "גם בך יאמינו לעולם", וע"י מעשה זו נתאמת נביאת משה רבינו עוד יותר.

(צפרא דשבתא קרח תשע"ד)

דור דעה

הבאתי לך כמה דוגמאות (עיי' אוסף מכתבים ח"ב מכתב צ"א) שיכול להיות צדיקים וקדושים ובעלי מופתים שאינם יודעים לגמרי מסדרו של משיח 'המחולל בפשעינו', ושכל פעם הי' הסוד הזה נעלם באופן אחר לגמרי... ולעומת זה רואים שהיו אנשים פשוטים שכן זכו להיות יחד עם הצדיקים בעת ההסתרה.

ולענין המחלוקת של קורח ועדתו נגד משה ואהרן, מסופר על הרה"ק בעל 'ישמח משה' זי"ע שזכה לזכור את כל הגלגולים שלו, ואמר שזוכר את המחלוקת משה עם קורח, והוא הי' מבין אלו שלא רצו להתערב בתוך מחלוקת זו. ויתכן שהיו הרבה יותר קטנים שהכירו את האמת. כי הלא רואים שהצליח לפתות מאתיים וחמישים ראשי סנהדראות, ואילו פשוטי העם היו עם משה רבינו (ע"י דברי יואל פ' קרח עמוד טו). וא"כ, כן הדבר הזה אפילו עם גדולים וקדושים שאין יודעים לגמרי מהצדיק. ולעומתם יש אנשים פשוטים שכן יודעים ממנו, והסוד בזה נעלם מאתנו.

(כ"ח סיון שנת תשל"א לפ"ק)

יְבִי מַלְכִּים יְמַלְכוּ

התורה היא חיינו לנצח

עלינו לדעת נכוחה, כי התורה היא חיינו ואורך ימינו! די תורה איז אונזער לעבן ממש! הנצחיות שלנו הוא רק התורה הקדושה, ובלא התורה אנתנו בני תמותה לגמרי.

ורק על ידי זה שאנו מחזיקים בעץ החיים הוא התורה - אשר על ידו אנו דבוקים בהשי"ת שהוא נצחי - על ידי זה אנו גם כן נצחיים!

ולעתיד נדע ונבין אף אנתנו את הרווח הנצחי שהיה לנו על ידי כל דף גמרא; על ידי כל משנה; על ידי כל לימוד שבנגלה; שבנסתר; מוסר וחסידות, מה שאנו מרוויחים עד אין קץ במה שעסקנו בתורה! כי מאן דאחיד באורייתא כחיד בקודשא בריך הוא ממש!

להחזיק בעקשנות דקדושה!

ואנו נמצאים בזמן שהוא מצוה גדולה לחזק אחד את השני, כי אנו נמצאים במצב של הסתר פנים נורא, ויש בנו כוח של עקשנות דקדושה להחזיק במעוז האמונה הקדושה בהשי"ת בתוקף ההסתר פנים, ועולה מזה נחת רוח גדול עד למאוד להשי"ת, נחת רוח בלי גבול ממש!

כי כהיום הזה ישנו הסתר פנים וחושך גדול כל כך, ענן וערפל של דור המבול ודור הפלגה, אויר העולם מוזהם בתאוות ודמיונות אשר לא לה' המה, איך אם כן אנו יכולים להחזיק מעמד במצב נורא ואיום כזה?

אך הכוח שלנו הוא אכן כי אנתנו נקראים 'עם קשה עורף' - להיות קשה עורף דקדושה! להחזיק בבורא עולם ולא להרפות בשום אופן שבעולם! זיך האלטן מיטן בורא עולם בכל עת ובכל זמן! לקיים את כל דברי התורה בתמימות ובעקשנות דקדושה, לערוך שבתות ימים טובים וראשי חודשים כי כך ציוונו הבורא ב"ה, וזה חשוב בלי גבול אצל השי"ת!

וזאת הרי ידוע שהפגם וחומר העבירות הם איום נורא, ואם כן הסכיתו ושמעו את דברי המכילתא (מובא בפירש"י שמות כ, ו): "נמצאת מידה טובה יתירה על מידת פורעניות אחת על חמש מאות", שכר מצוה גדול פי חמש מאות מחומר העבירה! וזה שייך על כל פרט ופרט של קיום המצוות, ובפרט בלימוד התורה אשר שגבה מעלתו עד למאוד!

וזהו העבודה שלנו כעת, להתחזק בכל כוח ובכל עוז בלימוד התורה, להחשיב כל רגע של תורה ולדעת יקר ערכה בעיניו יתברך!

מלך על עצמו כדבעי

רביה"ק אומר (ליקוטי מוה"ר קמא תורה נ"ו) שיש לכל אחד מישראל בחינת מלכות, כל אחד הוא מלך, כי יש תחתיו נשמות המתנהגים על פיו, בין בנגלה - כל אחד לפי בחינתו, יש שהוא שורר בביתו ויש שיש לו ממשלה על יותר אנשים, ובין בהסתר, הם הנשמות המתנהגים על פיו והוא אינו יודע עליהם ואף הם אינם יודעים על כך.

וממשיך רביה"ק לאמר שצריכים להמשיך החיות לתוך המלכות, וזה נעשה על ידי עסק התורה, וכמו שכתוב (משלי ה, יט) "בִּי מַלְכִּים יְמַלְכוּ", ואז הוא מנהיג את הנהגתו במלכות דקדושה.

ישנו הסתר פנים וחושך ענן וערפל של דור המבול ודור הפלגה, אויר העולם מוזהם בתאוות ודמיונות אשר לא לה' המה...

ובכן, לכל אחד מישראל יש מלכות, ואפילו רק בזה שהוא בעל-הבית על רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו. ועל כן על כל אחד ואחד לראות איפוא שהמלכות שלו תהיה מלכות דקדושה, להנהיג המלוכה לכבוד השי"ת! כי הרי אתה חלק אלוך ממעל, ועליך לראות שכל רמ"ח אברייך ושס"ה גידייך יהיו משועבדים לעבודתו יתברך שמו, שיתנהגו כפי רצונו ויעשו את מה שהוא מצוה, "מען זאל זיין א ריכטיגער מלך אויף זיך".

וכאשר האדם מולך על עצמו רק אזי הוא מלך גם על אחרים ומנהיג אותם (ראה גם ליקוטי מוה"ר קמא תורה ס"א), ובספח"ק מובא אימרא נאה (ראה ייטב לב פרשת וישב) על מה שהשבים אמרו ליוסף 'הַמֶּלֶךְ הַמֶּלֶךְ עָלֵינוּ אִם מֶשׁוֹל תִּמְשָׁל בָּנוּ', כי הם טעו ביוסף וחשבו שהוא מתגאה עליהם חלילה מצד הסטרא אחרא, ולא כפי האמת שהיה שומר הברית הגדול ביותר, אמנם הם טעו בו ואחוזו שהוא הפסולת שבהם, על כן אמרו לו בלשון תימה "המלוך" - האם אתה מולך על עצמך, "תמלוך עלינו" - שאתה כבר יכול למלוך אף עלינו?

הוא מולך על אלפי עולמות!

כי אכן רק מי שהוא מולך על עצמו, על רמ"ח

אבריו ושס"ה גידיו, על מחשבותיו ומעשיו כולם, אז הוא מולך על אחרים, הוא מולך על אלפי עולמות! כי אנו חלק ממש ממלכות השי"ת!

ועצה אחת ויחידה יש לנו להחזיק בה תמיד, והוא עצת האמונה; "בא חבקוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה" (מכות כד.). גלויבן! איד האט אח כוח פון אמונה! יעדער איד האט א כוח פון ביטול! פון אמונה! כל אחד מבני ישראל יש לו כוח של אמונה! כוח של ביטול!

ואיתא במדרש (ויקרא רבה פרשה כ"ז פסקא ז): "אמר רבי לוי כל פעולות טובות ונחמות שהקדוש ברוך הוא עתיד לעשות עם ישראל אינם אלא בשביל פועה שפעיתם לפני בסיני ואמרתם (שמות כד, ז) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע".

וזהו אכן עיקר עבודתנו עלי אדמות, 'עבודת הביטול', להיות בטל ומבוטל להשי"ת, וכמו אז במתן תורה שכלל ישראל הכריזו לאמר "נעשה ונשמע" - כאומרים: "רבונו של עולם, וכי אנו צריכים להבין אותך? וכי אני צריך הסבר על מה שאתה רוצה ליתן לנו את התורה? אם אתה חפץ בכך אנו נענה לעומתך: נעשה ונשמע! ורק אחרי שנקבל עלינו עול מלכותך נטה אוזן לשמוע!".

האמונה והביטול הלזה הוא התכלית והיסוד של איש הישראלי! ובפרט בזמנינו אנו - הכלי המוכשר ביותר לקבל האורות בגדולים ביותר בעולם הוא רק על די אמונה! ללמוד באמונה ולהתפלל באמונה, להתקשר בקדושת שבת וקדושת הזמנים ולכלל המצוות באמונה, וכך זוכים לכל התיקונים.

להמליכו ולייחדו באופן נפלא!

ואנו נמצאים בזמן שאי אפשר לתאר את הגדולה של ההמלכה שיכול כל אחד להמליך את השי"ת בעת ההסתר! ואין שום ספק שכאשר יבוא עת הגאולה העתידה ויתגלה אור כבוד מלכותו יתברך בכל העולמות, אזי נתמה ונאמר, הרי בלא גלות והסתר פנים נורא כזה שהיה מנת חלקנו עד עתה, על מה ולמה זכינו לגאולה מאירה ונפלאה כזו!

ועכשיו הוא הזמן של 'תנו עז לאלקים' (תהלים סח לה), להמליך את השי"ת בהסתרה שבתוך הסתרה, על ידי עסק לימוד התורה, על ידי שבתות וימים טובים, על ידי שמירת מצוות עשה וזהירות במצוות לא תעשה, קיום רצון הבורא במצוות שבין אדם לחבירו ובמצוות שבין אדם למקום, להבין ולדעת שעל ידי כל ריחוק וניתוק מהרע אני ממליך את השי"ת באופן נפלא ביותר שרק אני יכול להמליכו ולייחדו כך!

טלית שכולה תכלת חייבת בציצית

ב"ה יום ה' זאת חוקת התורה תשכ"ח ירושלים עה"ק ת"ו בב"א

שילוח הקן הי"ד) שהרבה קליפות ופסולות אחוזות במוחנינו, והבעל דבר מערבב המוח, פעמים מתלבש במצוות ופעמים בעבירות ופעמים בדמיונות באופנים שונים לכל אחד באופן אחר, ובכל פעם באופן אחר, במיליוני אופנים. והצד השווה שבהם לבלבל את מוח האדם, ולמונעו מתורה ומתפילה ומעשים טובים. והעצה ע"ז (דברים כב, ז) "שָׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם, שֶׁאֵם מֵרֵמֶזֶת לְבִינָה, וְאִם אֶת הַבֵּן תִּקַּח לָךְ" (תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים), ובהעצה הזו יכולים לעבור כמה מסכים המבדילים ולגשת אל הקודש.

ואני מוסיף ע"ז קצת. כי כמו שהסטרא אחרא והטומאה מתגברים כהיום בכל הכוחות בבחינת "אין גיבור כמתיאש", כמו שמביא מוהרנ"ת (הל' תפילין הי"ח כט) ממאמר החכם - היינו מי שהוא מיואש הוא יכול לעשות גבורות נוראות ואי אפשר להלחם אתו, כי הוא עושה דברים איומים מגונים, כן פועלת הסט"א והטומאה בדור הזה, שבעקבתא דמשיחא קודם גילוי האור יש התגברות נוראה של החושך, לכן לעומת זה צריכים אנו לסלק את המוח ולעסוק בתורה בתפילה במעשים טובים ולבלי להניח את המוח לבלבלנו על איזה אופן שיהיה.

ומוהרנ"ת בהלכה הנ"ל מבאר, שבחינה זו צריכים לידע אפילו גדולי הצדיקים בעלי השגות, שהבע"ד לפעמים בא אליהם בעלילה; הלא אתה תמיד דבוק בהשי"ת בהשגות נפלאות ולמה לך לקיים מצות פשוטות. אז צריך לסלק את דעתו ולדעת שסוד המצות הוא עד אין קץ ואין תכלית, כי הם נובעים מחכמתו יתברך האין סוף, ולמעלה מכל שכל ורעיון, ודוקא אז זוכין לעלות מדרגא לדרגא בסולם העולה בית אל-ל. וזה היה פגם קרח ששאל, טלית שכולה תכלת חייב בציצית, בית מלא ספרים חייב מזוזה, ע"ש בהלכה הנ"ל ויונעם לך.

הדורש שלומך וטובתך והצלחתך

יעקב מאיר בן ח' דינה שכטער

אעתיק לך מעשה שסיפר רבינו ז"ל, שהיה בזמן הבעש"ט ז"ל, שמנגן ומתופף אחד היה עיור, והיה מנגן על החתונות, ומוזה היתה פרנסתו. לאחר פטירתו נתוודעו כולם, שלא היה עיור כלל וכלל, והיו לו עינים טובות, ורק כדי שלא יסתכל בנשים עשה עצמו כל ימי חייו כעיור, עד שכל העולם חשבוהו כעיור.

ועוד היה איש אחד גביר גדול, אולם קמצן גדול, שלא נתן אפילו פרוסת לחם לעני לצדקה, והיה נבזה בעיני כולם בשביל זה. והיה אז בעיר איש אחד בעל צדקה גדול, והיה תומך בכל העניים באכילה ושתייה וכל מחסורם וכו', היפך ממש מהעשיר הקמצן הזה. והנה כאשר נפטר הגביר הנ"ל שכולם היו מבזים אותו מחמת קמצנותו, למחרת פטירתו, כשהלכו העניים להבעל צדקה הנ"ל שיפרנסם, אמר להם, שעכשיו אין לו יותר מה ליתן להם, מחמת שכל מה שהיה נותן להם כל השנים היה משל זה הגביר הקמצן שמת עתה... ומחמת שלא רצה ליהנות מהכבוד שיתנו לו על נדיבות לבו, וכדי שתהיה נעשית המצוה בלי שום פניות, לכן היה נותן את הצדקות לאיש הזה שיחלקם, ואותו חשבו לקמצן גדול, ועכשיו שמת, אין יותר מי שיתן. ואז ידעו כולם גדולתו.

ושאל הבעל שם טוב לתלמידיו הצדיקים: מי משני הצדיקים הנסתרים הללו חשוב יותר, ולא ידעו התלמידים להכריע בזה. נענה להם הבעש"ט ואמר: "גם בשמים אין יודעים להכריע מי מהם חשוב יותר" אין הימל ווייסט מען אויך נישט!

כל זה נוכרתי במה שכתבת לי שאתה רוצה שיה"י תמיד בעילום שם, אבל אנו כמו שאנו, צריכים לדעת גם צד שני, היינו שלא נתבטל ממצוות מרוב מחשבות.

כי השבת למדתי ב"שלוש סעודות" את ההלכה בליקוטי הלכות

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם | מאת מו"ר שליט"א

מופיע רק פעם אחת בבריאה

לתדהמתם הוציא המלאך מכיסו פרי, תפוח נאה, והראה אותו לקהל הנרגש, כשהוא מכריז בהתעוררות: פרי זה לא היה מעולם ולא יהיה לעולם, התבוננו וראו הקב"ה ברא אותו לזמן זה בלבד, ומה יקרה אם חלילה יהודי יחטוף ויבלעהו ללא ברכה או שיזרוק מפיו ברכה חטופה, הרי הוא מאבד בזה הבריאה הנפלאה הזאת לנצח!!! געוואלד! היכולים אנו לתאר את הפגיעה הנוראה בפרי זה אשר כל מגמתו להגיע אל תיקונו ע"י הברכה אשר עבירה נברא, ומה נעשה עמו עתה כשלא ברכו עליו כראוי!! ולעומת זה כמה טובה נצחית נעשית עם הפרי כאשר ע"י ברכה בכוונה מביאים אותו לתכליתו הנרצה באופן כה נפלא.

פעם פגשתי יהודי שאביו היה מתלמידי ה"מלאך" הצדיק המפורסם רבי אברהם חיים לוי זצ"ל, בילדותו זכה להשתתף באחד משולחנותיו הטהורים בעת רעוא דרעיון וכה סיפר לי.

פעם בשעת סעודה שלישית פנה לפתע המלאך אל הקהל ואמר: בכיסי נמצא דבר כזה שלא היה מתחילת הבריאה ולא יהיה עד סוף שית אלפי שנים, הוא מופיע פעם אחת בבריאה ולא יהיה ממנו עוד, דבר מיוחד ונפלא כזה נמצא עימנו...

המלאך הרחיב בתיאוריו אודות נדירותו המופלגה של הדבר אשר ברשותו, והכל פערו פיהם ואזנם בתדהמה ובהשתוקקות לדעת במה הדברים אמורים.

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

סוף כל סוף
אנו נבראים -
ונברא צריך
שיהיה לו
אימון בבוראו
על הנהגתו
עמו!